

hedder andre trossamfund. Jeg tror, at selv hvis man havde en fuldstændig adskillelse af kirke og stat, ville man jo være nødt til at lave et lovgivningssystem for, hvordan religionsudfoldelsen i et land kan være. Der måtte jo ligge en slags paragraffer om det.

Det har man i hvert fald gjort i høj grad i Sverige, hvor man har en i hvert fald formel adskillelse. Jeg tror, vi skulle ønske os at få et samarbejde om at finde ud af at lave en sådan lovbestemmelse. Vi ville selv med den gældende grundlov, hvis vi opfyldte § 66 og § 68, komme på niveau med den europæiske menneskerettighedskonvention, og det var jo værd at stræbe efter. Det er et system, man kender mange steder.

Så det bliver mine ord til Enhedslistens forslag, som jeg opfatter som et indlæg i den debat, vi har kørende.

Så til det socialdemokratiske forslag, som jo har afstedkommet meget spektakel. For det er jo i virkeligheden ikke Enhedslistens forslag. Selv om tonen var mest skinger i det første indlæg mod Enhedslisten, så er det jo Socialdemokraternes forslag, der hidser folk op herinde, fordi der blandt en del af Folketingets medlemmer er en stor frygt for, at kirken efterhånden skulle kunne finde ud af at formulere ting selv og gerne ville være i stand til det.

Kl. 17.10

Jeg kunne også forstå på de indlæg, fru Karen Klint kom med i debatten her, at man er opmærksom på, at der allerede, bare siden det forslag blev udformet første gang, er sket en hel del ting. Jeg tror, det var ministeren, der før sagde, at der ikke forelå forslag fra kirkeligt hold. Det så jo næsten ud, som om Kirkeligt Samfund skulle meldes til politiet, da man for 10-12 år siden foreslog stiftsråd og kirkeråd, men de foreslår nu selv med fuld styrke stiftsråd og er i stigende grad, jeg kunne sige det på den måde, ikke afvisende over for et landskirkeråd.

I Københavns Stift får vi nu stiftsråd, det var netop til behandling i mit menighedsråd forleden aften, og der var 14 ud af 16, der gav opbakning til stiftsrådet i København. Der er en række andre stifter, der faktisk forestiller sig, at der nu skal være valg til stiftsråd, som jo inden for gældende lovgivning gives så meget indflydelse, som man kan. Så det er ikke helt hr. Knud Erik Kirkegaards meget, meget mundlamme kirke.

Jeg vil meget gerne støtte det, jeg kan høre, hr. Knud Erik Kirkegaard siger, og jeg tror ikke, at han får held med at kneble kirken. Jeg tror sådan set heller ikke, at det er hans ønske, når det

kommer til stykket, eller sige, at der er dele af menneskelivet, som kirken ikke må mene, at evangeliets tugt og trøst berører. Jeg tror ikke, det vil være hr. Knud Erik Kirkegaards synspunkt, at der ikke skal være en forkyndende kirke, som skal kunne det, og ikke kun en, der skal beskæftige sig med penge.

Men med den støtte jeg kunne høre også lå hos hr. Knud Erik Kirkegaard, så bliver det faktisk første gang i folkekirkens historie, at de forsøger, der har været på at opfylde § 66, som det hedder i dag, altså løfteparagraffen, ikke bliver bremset af politiske grunde.

Det er jo en interessant, og jeg havde nær sagt, myte, at det er kirken selv, der ikke har kunnet blive enig. Der er en række forskere, der har vist, at næsten hver eneste gang, de fremkomne forslag er blevet stoppet, har det været af politiske grunde. Det har været politiske partier, der har modsat sig.

Men nu får vi altså så bredt fra kirken, som man næsten kan vente sig, forslag til, hvordan man kan overtage ansvaret for sit eget hus inden for rammerne af den gældende grundlov, dvs. inden for kirke-stat-forbindelsen, som vi kender den nu, således at man ikke behøver at afvente en grundlovsændring for at kunne gøre det, og i fuld respekt for den tradition, der har været, kommer der nu forslag. Jeg synes, det er meget opmuntrende, hvis de denne gang ikke bare bliver mødt med et: Det vil vi ikke. Det bliver de ganske vist mødt med, men det vil være vidunderligt, hvis ikke det længere er et flertal, der siger det.

Jeg kan høre, at Socialdemokraterne ikke vil afvise det på den måde, og så vidt jeg kunne høre, vil De Konservative heller ikke bare sige, at det kan de godt pakke fuldstændig sammen, for det er os, der bestemmer, og det er Folketinget, og vi er de eneste, der har demokratisk legitimitet til at sidde og råde over kirkens ånd og penge. Det er os, der skal bestemme, både hvad de skal tro, og hvad de skal gøre. Det vil ikke blive sagt – det vil aldrig blive sagt så tydeligt, som jeg refererer det her, men det har tit været indholdet i det, der faktisk er sket.

Det er jo ikke nogen tilfældighed, at der i Folketingets store bog om grundloven kunne være en hel artikel, det var den af Hans Gammeltoft-Hansen, om, at den danske folkekirke var det eneste trossamfund i Danmark, der ikke havde trosfrihed, der ikke havde religionsfrihed, men som var fuldstændig underlagt kirkeministeret.